

Beeldhouwen deed Desirée Wiggman altijd al, maar door de jaren heen is het een steeds belangrijker rol gaan spelen. Nu is het haar beroep. Naast abstract werk dat op tentoonstellingen te zien is, maakt ze portretten in opdracht, vooral van kinderen. "Portretten van kinderen zijn veel moeilijker dan van oudere mensen. Kinderen zijn bijna te mooi."

Passie voor beeldhouwen

Voor dit beeldje liet Desirée zich inspireren door haar dochters. "Ik houd van de stilte en sereniteit die dit beeld uitstraalt."

1 Bronzen beeld van dochter Dewi.
2 en 3 Desirée aan het werk tijdens het boetsen van een wasen opzet voor een portret van haar dochter Amber. Op de achtergrond de vele foto's van Amber die Desirée gebruikt om het beeld zo waarheidsgetrouw te maken.

Eigenlijk had Desirée Wiggman (42) iets in de mode willen doen. Ze was ervan overtuigd dat mode haar roeping was, totdat ze na de modeacademie haar eerste baan in de mode vond en erachter kwam dat de modewereld helemaal niet leek op wat ze er zich van had voorgesteld. Ze kon haar draai niet vinden en ging terug naar school. Na het voltooien van de lerarenopleiding Textiele Werkvormen combineerde ze jarenlang het geven van cursussen met het maken van eigen beelden. "Die afwisseling trok me erg aan, maar na een tijdje wilde ik me toch helemaal op het beeldhouwen toeleggen." De afwisseling vindt Desirée nu in het maken van abstract en realistisch werk. De abstracte

beelden maakt ze voor tentoonstellingen, de realistische beelden maakt ze meestal in opdracht. Ze wordt gevraagd door ouders en grootouders om kinderen en kleinkinderen te portretteren, maar ook door bedrijven die bijvoorbeeld een portret van een directeur bij haar bestellen.

Twintig foto's of meer...

Voor haar portretten hanteert Desirée meestal dezelfde werkwijze. "Ik probeer mensen thuis op te zoeken, in hun natuurlijke omgeving. Het is belangrijk dat ze zich op hun gemak voelen. Dat geldt zeker voor kinderen. Ze vinden het soms een beetje

vreemd en zelfs griezelig dat een portret van ze wordt gemaakt, je moet ze geruststellen. Tijdens dat bezoek probeer ik zoveel mogelijk van hun karakter te zien. Na die eerste kennismaking maak ik een stuk of twintig foto's van het gezicht en het hoofd door telkens een paar centimeter te draaien. Om een goed driedimensionaal portret te maken, heb ik foto's nodig van het gezicht rondom, maar ook van boven en onder en van zoveel mogelijk verschillende expressies, zodat ik de karakteristieke uitdrukkingen te pakken kan krijgen." Met die foto's gaat Desirée in haar atelier aan de slag. "Dat is elke keer weer een uitdaging. Je weet van te voren niet hoe snel >

1 en 2 "Boetseren is heerlijk, maar na een tijdje wil ik weer hakken in steen. Ik doe beide technieken heel graag." Het witmarmeren beeldje is een door Desirée gemaakte kopie van een klassiek Italiaans beeldhouwwerk uit Carrara, de Italiaanse stad die bekend staat om zijn prachtige witte marmer. Ze gebruikt daarbij verschillende soorten beitels.

je een treffend portret neerzet. Soms denk je dat het meteen goed zal zijn en moet je uiteindelijk toch weer helemaal opnieuw beginnen. Soms denk je dat het heel moeizaam zal gaan en heb je het in een keer goed. Karakteristieke hoofden of de gezichten van oudere mensen zijn vaak makkelijker om te maken omdat ze uitgesproken lijnen hebben. Maar bij kinderen is alles nog zo gaaf. Ze zijn bijna te mooi."

Boetseren en gieten

In haar atelier is Desirée van twee dagen tot een maand bezig om het portret in klei op ware grootte te boetseren. Als ze het gevoel

heeft dat ze er niet helemaal uitkomt, vraagt ze mensen om nog een keer terug te komen en nog even kort te poseren. "Vroeger maakte ik mijn portretten zonder foto's en moesten mensen dus altijd poseren. Maar dat vond ik toch niet prettig werken. Ik voelde me door het praten vaak afgeleid en ik kon mij niet zo goed concentreren als dat ik nu met de foto's doe." Is Desirée eenmaal tevreden met het portret dat ze met haar handen en een aardappelmessje in klei geboetseerd heeft, dan vraagt ze haar opdrachtgevers altijd om te komen kijken voordat ze het beeld in brons gaat gieten. "Gehukkig heb ik nog nooit iemand gehad die ontevreden was! Soms ben ik zelf ontevreden en begin ik helemaal

opnieuw voordat ik het beeld laat zien." Is het portret in klei eenmaal goedgekeurd, dan volgt het tijdrovende en kostbare proces van gieten. "De meeste portretten giet ik in brons. Dat is het meest klassieke materiaal, het overleeft ons allemaal. Op het brons breng ik een patina aan dat verschillende kleuren kan hebben, van groen tot zwart. Zelf vind ik donkerbruin het mooiste, het meest klassieke. Om het beeld iets eigentijds te geven plaats ik het vaak op een roestvrijstalen sokkel. Dat contrast spreekt me erg aan en staat ook een beetje voor wat ik doe. Ik zoek in mijn werk veel naar tegenstellingen. Tussen abstract en realistisch, ruw en glanzend en tussen klassiek en modern." €

3 "In opdracht van een sportschool maakte ik een mollige vrouw die blij is met haar ronde vormen. Wat een eenmalig beeld moest zijn, heeft zich uitgebreid tot een serie van zes Dikke Damesjes."

“Portretten giet ik in brons, dit materiaal overleeft ons allemaal”

< 4 De portretten van Desirée Wiggman staan bekend om hun klassieke, zachte uitstraling en verfijning. Voor een van haar opdrachtgevers maakt ze al jaren van elk nieuw kleinkind een portret als het kind een jaar of drie is. Hier staan alle kleinkinderen bij elkaar: Jolien, Sibren, Wessel en Tammo.

> Portret van Gwendolien, een van de vele kinderportretten die Desirée in opdracht maakte.

Wil je meer informatie over Desirée Wiggman of zelf een portret laten maken? Kijk op www.desireewiggman.nl